

STATUS: FRÅN UTDÖD TILL SÅRBAR

Operation humlepälsbi har rullat igång i trakten runt Stenshuvud och Rörum. Projektet bygger på lokalt samarbete, kunskap och framtidshopp. Läs historien om ett litet bi med mycket speciella krav på sitt boende, och människorna som arbetar för dess överlevnad. »

Var med och stötta humlepälsbiets flytt till nationalparken vid Stenshuvud!

123-549 00 65

Anna Lind Lewin
Pollinera Sverige

Björn Cederberg,
biexpert

Litet lurvigt bi gör comeback på Österlen

Simon Lundin
Naturum Österlen

Lokala aktörer som Naturum Stenshuvud, Forse Cidergård, Drakängen natur & trädgård samt Biosfär Österlen står bakom satsningen som drivs av Pollinera Sverige.

Vill du också bli supporter?
Kontakta gärna
info@pollinerasverige.se

Humlepälsbi, hanne
Anthophora plagiata.

Varför ska vi stötta ett litet vildbi?

Största hoten:

Arten finns fortfarande bara på ett fåtal platser, varav en del med få bin. Detta betyder stor risk för att de ska dö ut på grund dramatiska bakslag i väderleken, sjukdomsutbrott eller parasiter.

Så här känner du igen ett humlepälsbi:

Det är 12–15 mm långt, ungefär som ett honungsbi. Hanarna har vitt ansikte och kroppen har roströd ”päls”. Honan är sammetssvart utom på bak-kroppen. Biet samlar pollen med hjälp av den svarta, styva och täta hårbeklädnaden på bakbenen. Den långa tungan som suger nektar är invikt under bröstet.

FOTO: KIM HALLE, SLU ARTDATABANKEN

FOTO: OLA JENNERSTEN

Österlen har ett alldeles unikt vildbi, som gillar att bo i hus av lera. Men de är få. Operation Humlepälsbi vill hjälpa humlepälsbiet att trivas och bli fler. Här kan du vara med som supporter!

Genom sin förkärlek till att bygga bon i lerbord, lerbogar i stenmurar eller i husväggar av lersten söker den sig gärna till äldre hus i Skåne. Humlepälsbin är finsmakare, de behöver ha tillgång till en speciell blandning av lera och sand samt vatten, gärna sakta rinnande eller sipprande, men stilla kan också gå. Med dessa ingredienser bygger de

sedan sina bon. Honorna fyller sina krävor med vatten, fuktar lerfogen eller lerstenen så att leran mjuknar och de kan gräva sig in med fötterna. Resterna puttar de sedan ut med hjälp av bakbenen och på så vis uppstår de böjda lerrören. Honorna täcker insidan av cellerna med ett sekret som är antibakteriellt, motverkar svamp och stoppar vatten. I varje cell samlar hon sedan en matsäck som består av pollen med lite nektar och lägger ett ägg ovanpå. I juli-augusti kläcks larven. Den har då ätit upp maten och går i dvala för att övervintra. På våren när det blir 20 grader varmt i väggen förpuppas larven och efter några veckor flyger nya humlepälsbin ut, hanarna först, sen honorna. Då är de hungriga!

Vad gör du om bin har byggt bo i ditt hus?

Bli inte rädd. Många biarter bor i väggar i hus och de orsakar sällan någon som helst skada. Skulle ett humlepälsbi välja ditt hus har du en raritet som hyresgäst att vara stolt över. Först efter kanske 100 år har bin, steklar och andra kryp skapat för stora hål dit fukt kanske kan ta sig in. Då kan man fläckvis och tillfälligt sätta till exempel säckväv eller en byggskiva framför, men skapa en distans mellan vägg och skiva så att bina kan krypa ut och inte bli inmurade. Sedan när hålen är tomma kan lerväggen pustas. Sätt ett humlepälsbihotell intill väggen istället ✨

Österlens bygghantverk bygger bihotell som detta till höger på beställning. »

FOTO: ANNA LIND LEWIN

”Jag har en dröm. Jag skulle vilja att humlepälsbiet kom tillbaka till Stenshuvud.”

Simon Lundin, naturguide på Stenshuvuds nationalpark

I höstas åkte Anna Lind Lewin från Pollinera Sverige ut till Stenshuvud nationalpark på Österlen. Hon ville spåna idéer för Pollineringsveckan 2026 med naturguiden Simon Lundin.

När hon frågade honom vad han ville fokusera på, svarade han direkt:

– Jag har en dröm. Jag skulle vilja att humlepälsbiet kom tillbaka till Stenshuvud. Biet har en så stark kulturhistorisk anknytning till Österlen. Vi är ju en av Sveriges artrikaste nationalparker med så många blommande växter som oxtunga, sandnejlika, tjärblomster, vildrosor ... Vi har bäckar och lerslänter, skog och hagar ... Så de borde kunna trivas här.

Så började han berätta om det lilla humlepälsbiet som länge ansågs utdött. Alla som känner Simon Lundin vet att hans hjärta bultar för biologisk mångfald och att han har ögon särskilt känsliga för allt som fladdrar, surrar och kryper. För Anna Lind Lewin kändes det solklart vad som behövde göras och så var kampanjen ”Operation humlepälsbi” född.

– Vem vill inte vara med att förverkliga en sådan dröm? När jag fick höra om alla som varit engagerade i att stötta denna lilla varelse kände jag, att här kunde vi göra en insats. Genom samverkan mellan experter och lokala krafter kan humlepälsbiet här på Österlen bli en samlande symbol för den biologiska mångfalden. Vi kan göra det till vår egen ”panda”, menar Anna Lind Lewin.

Pollinera Sverige, som kallar sig mångfaldspredikanter och pollineringsaktivister, har i snart ett decennium skapat publika kampanjer för att folkbilda kring biologisk

FOTO: LENA GRANEFELT

Simon Lundin har fått flora och fauna att blomstra på familjens gård i Bolshög för vilket han 2025 belönades med Simrishamns kommuns hållbarhetspris.

mångfald. Och på den vägen är det. Då Pollineringsveckan invigdes i år just på Stenshuvud fylldes Naturum till bredden av experter, insektskännare och intresserade österlenbor.

– Det känns som om humlepälsbiet har fått en stor familj. Vi kommer att arbeta vidare med målet att detta bi ska fortsätta frodas här och hitta nya naturliga boplatser. Humlepälsbiet är ett fint exempel på mötet mellan natur och kultur, säger Anna Lind Lewin.

Nyligen var också kronprinsessan Victoria på besök i Stenshuvud och Simon Lundin berättar att hon visade sig vara mycket kunnig om naturen och att hon också blev intresserad av Operation Humlepälsbi ✨

Pollineringsveckan som instiftades 2018 av Pollinera Sverige infaller årligen i mitten av maj. Läs mer på pollinerasverige.se

Operation Humlepälsbi på Naturum 16 maj.

FOTO: TORBJÖRN LAGERWALL

Naturum är en av Sveriges artrikaste nationalparker med blommande växter som exempel oxtunga, sandnejlika, tjärblomster och vildrosor ...

Björn Cederberg och Ulrika Sjöberg.

Jenny Ahlner blev byggsugen.

Här finns humlepälsbiet: Skillinge, Brantevik, Baskemölla, Rörum, Åsperöd, Lillehem och Blåherremölla. En koloni finns i Värmland. Nu finns de också på Öland dit några skånska bin har fått flytta.

”Humlepälsbina behöver leva i kluster, alltså olika samhällen skilda från varandra, men inom flygräckhåll så att det kan para sig. Vi flyttade hanar, bytte hanar ... allt för att undvika inavel.”

Björn Cederberg

”Humlepälsbiet var just en sådan art som vi trodde redan dött ut.

Vad är det då för speciellt med detta humlepälsbi? Låt oss gå tillbaka till 1749 då Carl von Linné var ute på sin skånska resa. Han hade sovit över på Rörums gästgiveri och när han gick ut på morgonen såg han massor av bin som liksom svärmade och surrade vid den varma solsidan av ett korsvirkeshus byggt med lera. Han blev rädd att han skulle bli stungen, men såg sen att de små leven inte hade någon gadd. I sina noteringar skriver han att biet var nästan lika stort som ett vanligt bi med samma brunaktiga päls, dock mer rödbrun och mörkare mot baken. Den långa tungan låg invikt under bröstet och ansiktet var vitt. Linné kallade dem väggbin. Han noterade också mängder av bohål i lerväggen med hårda lerkragar runt öppningarna där flera röda ”stenhumlor” flög in.

– Naturligtvis var det humlepälsbiet han sett, hanar med vitt ansikte och honor som liknar stenhumlor. Det skulle dröja ytterligare 55 år innan arten blev vetenskapligt beskriven och fick ett namn, berättar entomologen Björn Cederberg.

Han är en av Sveriges främsta experter på vilda bin. Redan på 1970-talet började han sin forskning som har fått stor betydelse. 1995 rekryterades han till SLU Artdatabanken som expert på steklar (gruppen insekter där till exempel bin, myror och getingar ingår). Artdatabanken hade då fått i uppdrag att bedöma alla arters risk att dö ut från landet enligt ett nytt internationellt regelverk och ge ut en nationell rödlista till millennieskiftet. Vissa arter hade inte setts på länge och det var svårt att veta om de ens fanns kvar.

– Humlepälsbiet var just en sådan art som vi trodde redan dött ut. Jag och mina kolleger i expertgruppen reste runt och letade, men lyckades inte hitta några, berättar Björn Cederberg.

Först sommaren 2003 var en semestrande entomolog ute och cyklade på Österlen. Vid ett besök i Skillinge fick han syn på en humlepälsbihona i en vallört. Arten hade i stort sett inte setts i Sverige på 50 år så det väckte nytt hopp. Björn blev entusiastisk och tog genast kontakt med husets ägare om de uppseendeväckande bina som bodde i deras husvägg. Sedan samlade han ett gäng pigga skånska fältbiologer för en akut insats för att hjälpa de fåtaliga bina, som bevisligen ännu fanns kvar i Skillinge.

– Vi började med att snickra ”korsvirkeshusattrapper” med lersten, ett slags prototyp till hotell för humlepälsbiet, som vi ställde upp vid huset i Skillinge. Några honor hittade genast dit och byggde bon. Det blev ett genombrott och vi visste att vi kunde flytta hotellen med bibon till andra byar, men också erbjuda hotellrum för hemlösa bin om någon husägare skulle behöva renovera en husfasad med humlepälsbin.

De anlätade Österlens byggnadshantverk för att tillsammans ta fram bihotell designade just för humlepälsbin, utförda i bra material och med traditionella tekniker. Inkluderandet av det lokala hantverkskunnandet visade sig vara lyckosam och efterfrågan blev strax stor på de smakfullt utformade hotellen.

– Humlepälsbina behöver leva i kluster, alltså olika samhällen skilda från varandra, men inom flygräckhåll så att det kan para sig. Vi flyttade hanar, bytte hanar ... allt för att undvika inavel, berättar Björn Cederberg.

– När de vaknar på våren är de hungriga och de behöver mycket nektar, det vill säga bränsle för att kunna flyga. Humlepälsbiets långa snabeln passar till djupa blommor som kantnepeta, vallört och blåeld. Pollen, bi-larvernans mat, samlas av honan på allehanda växter till och med vresros som har massor av pollen, berättar Björn Cederberg.

Vad spelar det då egentligen för roll om ett litet bi som humlepälsbiet försvinner från Sveriges yta?

Arbetet för att rädda humlepälsbiet i Björn Cederbergs regi gick mycket bra. De placerade hotellen i Rörum, i Skillinge och i Brantevik och på flera andra lämpliga platser i Skåne. Bin skickades till Öland där populationen nu har växt till sig.

I det "Åtgärdsprogram för humlepälsbi" som Björn skrev på uppdrag av Naturvårdsverket formulerades mål och åtgärder som skulle göra det möjligt att rädda kvar biet i Sverige. Syftet med åtgärderna är att förbättra artens status från att vara "Akut hotad", den allvarligaste hotkategorin som arten fick 2015, till att vara "Nära hotad" eller lägre. Vid bedömningen i den senaste rödlistan 2025 klassades arten som "Sårbar" och alltså på god väg att inte längre anses som hotad.

– Projektet, som finansierats av Naturvårdsverket genom länsstyrelsen i Skåne, fick tyvärr ett abrupt avbrott, då den nuvarande regeringen ströp pengarna för naturvårdsinsatser. Med hjälp av frivilliga krafter och ideella insatser har arbetet ändå kunnat fortsätta och vi hoppas nu att det ska få ny kraft genom Operation humlepälsbi, säger Björn Cedergren.

Att humlepälsbiet är så koncentrerat till Österlen beror delvis på mängden av korsvirkeshus byggda av bland annat trä, obränd lera och porös lerputs. Men, med tiden har nya byggmetoder trängt ut de gamla där till exempel cement och hårdare lera har fått ersätta den lättare sandiga leran och där kan inga bin bygga bon. Humlepälsbiet hotas, liksom andra bin, av **klimatförändringar, pesticider, monokulturer och brist på biologisk mångfald i jord- och skogsbruket som gör att det blir ont om föda.**

Det har nu hunnit bli försommar och på Stenshuvud väntar Simon Lundin tålmodigt på sina humlepälsbin. Bihotellen där de ska kläckas hänger hos Ola Leijonklo i Rörum och bara väntar på att honor ska lockas att flytta

in. Kanske kommer de till nationalparken redan i slutet av sommaren eller nästa år.

– Björn Cederberg är lite orolig att det blåser för mycket här ute, men vi har hittat tre boplatser där vi tror att bina kan trivas: en vindsyddad del av vår stora äng, vid en lerslänt lite närmare havet och i en glänta i en skog. Här finns gott om vatten. Vi kan ju hjälpa dem på traven med hotellen, men vi vill ju att de ska kunna hitta naturliga bostäder som till exempel en lerig, solig slänt i närheten av vatten, säger Simon Lundin.

Vad spelar det då egentligen för roll om ett litet bi som humlepälsbiet försvinner från Sveriges yta, kanske någon kan undra.

Här kan det passa att citera den norska biologen Anne Svedrup-Thygeson som menar att vi kan tänka på planeten jorden som en vävd hängmatta. Alla levande arter är en del av väven och tillsammans skapar de hängmatta för oss människor att vila i. När vi utrotar insektsarter drar vi trådar ur väven. Några hål kanske hängmattan klarar, men drar vi tillräckligt många trådar rämnar hela mattan och människans existens med den.

Anna Lind Lewin, som tog initiativet till Operation humlepälsbi, är lika övertygad om att alla varelser behövs i ekosystemet.

– Vi behöver bli medvetna om naturen nära oss, skaffa oss kunskap och arbeta för bevarandet av hotade arter. Humlepälsbiet visar hur människor och pollinatörer kan leva tillsammans *

Mat till humlepälsbiet: Plantera växter som blommor från tidig vår till sen höst som sälj, vide, lönn, äpplen, hagtorn, vinbär, vallört, krusbär, kantnepeta, solhatt, vresros. blåeld, schersmin, gullrips, kornvallmo, raps.. Satsa på det som växer vilt i din omgivning natur. På pratensis.se kan man beställa svenska växter som passar ditt landskap.

FOTO: TORE BJÖRN LAGERWALL, ANNA LIND LEWIN

Måns Bruun arbetar på Länsstyrelsen Skåne och är där ansvarig för Åtgärdsprogrammet för humlepälsbiet, som var framgångsrikt mellan 2014–18 men idag står utan anslag.

Han uppmuntrar de som har möjlighet att söka efter naturliga habitat för humlepälsbiet som till exempel lerslänter samt att fortsätta sätta upp bihotell och sprida kunskap.

Vad är vilda bin?

De är de naturligt förekommande vilda biarterna i Sverige, inte honungsbin som rymt. Inte heller är de "vildsinta" bina. De vilda biarterna i Sverige är ofta solitära, ensamlevande, och snälla. 75 procent av alla biarter bor i marken och i sand. Många bor i murken ved eller ved där skalbaggar gjort hål. De kan också bo i vass eller växter med hög ihållig stam. En del bor i våra hus.

De största hoten mot pollinatörer i Skåne:

- Odlingslandskapet. Enorma fält med en gröda är en öken för pollinatörer.
- Det moderna skogsbruket med kalhyggen.
- Invasiva arter till exempel kanadensiskt gullris.
- Kemikalier i jord- och skogsbruk.
- Klimatförändringar

Vilda bin är väldigt väderberoende. Under varma somrar hinner de flyga mellan olika kluster, kalla och regniga somrar har de det mycket svårt. Här kan också klimatomställningarna ställa till det då bin har en inbyggd klocka som väcker dem precis vid den tid då också deras mat finns tillgänglig. Blir det varmt för tidigt och bina flyger ut för tidigt och det blir kallt igen, hinner inte blommorna med och då svälter bina ihjäl.

För att gynna pollinatörerna sås blommande växter som till exempel cikoria, kärringtand, blålusern och klöver mellan träden.

FOTO: ANNA LIND LEWIN

Elisabeth Knöppel driver gården med sin dotter Mathilda. Ola Leijonklo är halmtaksläggare och har skapat taket på gårdsbutiken. Han har också humlepälsbin på tillväxt på sin gård i Rörum. Några av dem ska sedan få flytta till Naturum Stenshuvud och Forse cidergård.

”Vi odlar med fokus på biologisk mångfald och naturen runt om våra odlingar. Där är de vilda bina viktiga medarbetare!”

Nyöppnade Forse Cidergård drivs av familjen Knöppel. Här odlar de äpplen och päron och tillverkar prisbelönt hantverkscider och must. Förutsättningarna för att både människor, humlepälsbin och andra pollinatörer ska trivas i de ekologiska odlingarna vid Rörums södra å är mycket goda.

– Vi har planterat 3 000 cideräppelträd, berättar Elisabeth Knöppel. Dessa är inympade på starkväxande stammar och träden kommer att bli 4–5 meter höga. Större rotsystem har främst två fördelar, dels får frukten högre kvalitet och mer smak. Dels är detta ett sätt att klimatsäkra vår odling, med större rotsystem står träden stadigare vilket också gör att de kan klara av kommande klimatförändringar som till exempel mer nederbörd och torka.

För att få en alldeles unik cider, kan dessa äpplen blandas med gamla kultursorter som Ingrid Marie, Belle de boskoop och Cox orange som också växer här.

Receptet är framgångsrikt och i år vann Forse Cidergård första pris i Svenska Must SM i kategorin söt cider.

– Det var vår Muscardinus som vann i den kategorin, men egentligen är den halvsöt. Den är döpt efter den lilla hasselmusen som trivs i den vilda naturen här kring gården.

Vid sidan av äpplena växer också små päronträd i långa rader. På dess frukter kommer Elisabeth och Mathilda tillverka ”poiré”, det vill säga päroncider – så småningom.

– Vi tänker långsiktigt och hållbart här. Det kommer dröja cirka 75 år innan poirén kan buteljeras, säger Elisabeth Knöppel.

För att gynna pollinatörerna låter de

blommande växter som till exempel cikoria, kärringtand, blålusern och klöver prunka mellan träden.

– Vi vill inte bara göra cider och must av högsta kvalitet. Vi odlar med fokus på biologisk mångfald och naturen runt omkring våra odlingar. Där är de vilda bina viktiga medarbetare.

Att Forse på kort tid blivit ett populärt utflyktsmål är inte konstigt. I den lilla nybyggda gårdsbutiken ska inte bara kunder trivas. Elisabeth och Mathilda hoppas att stråttaket kommer att bli ett bra habitat för olika insekter. I butiken kan man handla både gårdens drycker och en picknick korg full av lokalproducerade delikatesser i säsong. Sedan är det bara att gå rakt ut i paradiset. Runda det stora boningshuset och följ den slingrande vägen ut i äppellunden planterad på 1940-talet. Följ stigen längs Rörums södra å och genom skogen full av fågelsång, humlesurr och fjärilsfladder. Här finns många ställen att breda ut en filt för en stunds njutning för alla sinnen.

Nu hoppas Elisabeth Knöppel att också humlepälsbina ska trivas på Forse cidergård. Förutsättningarna är goda genom pollinatörsvänlig odling, orörd natur och tillgång till rinnande vatten från Rörums södra å.

– Vi hoppas att de små bina kommer att trivas här i våra nytilverkade bihotell. Kassetterna fyllda med sand väntar på att humlepälsbihonor ska hitta dit. Kanske får vi då fullt i hotellet till maj, juni nästa år, säger Elisabeth Knöppel *

Mer om Forse gårds must- och cidertillverkning, öppettider och bokning av guidade turer och smakprovningar med mera hittar du på forse.se I gårdsbutiken säljs också böcker och affischer från Pollinera Sverige.

Bygg ett bihotell för humlepälsbin

I naturen bor humlepälsbiet ursprungligen i eroderade ler-branter som intill vattendrag. Sådana miljöer är ovanliga idag. För att ge bina en ny chans att hitta bo visar Martin Stoltze hur man kan bygga bihotell med lådor som fylls med lera och sand.

När bina förökat sig bra på en plats kan man ta ut en låda och flytta till en ny plats. Genom att lådorna byggs med samma mått blir det enkelt och praktiskt att flytta dem mellan olika bihotell.

Martin Stoltze och Sophia Callmer som driver Drakängen bor i en av Skånes "hot spots" för vilda bin, det vill säga ett särskilt artrikt område. Deras hus ligger på en hed vid Lillehem och där har de byggt egna bihotell och skapat en lervägg för humlepälsbin och andra bin. Från Drakängen har humlepälsbin fått flytta till Öland, där de också funnits historiskt.

Martin arbetade under åtgärdsprogrammet tillsammans med Björn Cederberg och Österlens Bygghantverk med att utveckla dessa specialanpassade bihotell.

Så här gör du:

Humlepälsbina vill bo i en varm och tillräckligt djup vägg så lådorna här har formatet 15 x 17 x 25 cm och är wgjorda av formplywood. När de fyllts med lera ställs de i en ram eller hylla av kraftigt trävirke som sedan skruvas ordentligt fast på en södervägg. Fyllda med lerbruk blir de nämligen ganska tunga.

Varje låda fylls med lerbruk som består av tre delar sand och en del torr krossad lera. Blanda med vatten till lagom smidig konsistens. Sanden ska inte vara strandsand/sandlådesand, utan fint putsgrus med lite olika kornstorlek, då håller det bättre för väder och vind. Kan man få tag på några gamle obrända lerstenar från en husrenovering kan man lägga in ett par lämpliga bitar i botten av lådan, då krymper bruket mindre när det torkar. Om det krymper eller spricker kan man alltid laga med mer bruk.

Lerblocken ska skyddas av ett tak så de inte blir för blöta och fryser sönder på vintern. Taket ska dock inte sticka ut mer än några centimeter, för blir det skugga vill inte bina bo där.

Humlepälsbiet finns fortfarande bara på några få platser i Sverige, och även där ska man ha tur om de flyttar in. Däremot kan släktingen vårpälsbi flytta in liksom helt fredliga lergetingar. Flera andra bin och steklar kan också flytta in när de hittar hål att bo i *

FOTO: TORBJÖRN LAGERWALL

Varje låda fylls med lerbruk som består av tre delar sand och en del torr krossad lera.

FOTO: LENA GRANEFELT, OLA JENNERSTEN

”Naturen är så makalöst intelligent och pollinatörerna är så otroligt viktiga för oss.”

Ola Jennersten kallar sig själv för insektsnörd och är expert på steklar. Under Pollineringsveckan föreläste han på Forse cidergård om biologisk mångfald och pollinerande insekter.

– Naturen är så makalöst intelligent och pollinatörerna är så otroligt viktiga för oss. De vilda bina arbetar för oss och de gör det gratis – och som tack förstör vi det för dem! **Sedan 1970-talet har antalet arter av pollinatörer minskat med 70 procent.** Därför är Operation humlepälsbi så viktig, sådana aktiviteter skapar hopp. Naturturismen är värdefull som kunskapspridare men är också en intäktskälla på landsbygden.

– Alla trädgårdsodlare är också mycket viktiga, de skapar habitat för många arter. Och bönder med kor som precis lagom stor hagmarken med sitt betande så att örter och blommor gynnas. Det är viktigt att grässvålen inte blir för tjock, då kan örter inte blomma och bina kan heller inte bygga bon i marken, berättar Ola Jennersten ✨

Fakta om vilda bin:

Idag har vi kunskap om 300 olika arter av vilda bin i Sverige, men nya tillkommer hela tiden. Vissa är allätare, andra lever av en enda växtart.

Det finns kortungebin och långtungebin som anpassat sina tungor för att passa speciella blommor. Citronbin, sandbin, praktbyxbin, lysingbin, buksamblarbin, tapetserarbin, gökbin och jordhumlor ...och glöm inte att humlor är också bin.

Locka vilda bin till din trädgård:

- skapa boplatser
- plantera blommande växter
- plantera säl, pil och hassel
- hämta ett lass sand eller gräv fram en sandblotta.

***Ola Jennersten** har i många år varit senior advisor på WWF Världsnaturfonden. Han är också författare och fotograf till böcker om vilda bin, biologisk mångfald och tigrar. På sin gård utanför Arlanda har han sin experimentverkstad och forskningsarena, och han reser landet runt för att sprida kunskap. Han är också styrelseledamot i Pollinera Sverige.*

Pollinera Sverige mångfaldspredikar!

Anna Lind Lewin

Lotta Fabricius
Kristiansen

Carin Granlund

Är växtblindhet och artdövhet ett hot? Vi har samlat röster om kunskapsläget.

Pollinera Sverige folkbildar om biologisk mångfald.

Ogräsbibel ger upprättelse åt de mest baktalade växterna.

FOTO: LENA GRANEFELT

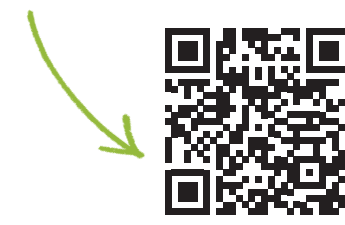
Vi behöver en vild växtkanon för pollinatörer! Var med och ge ditt förslag på vår hemsida.

Älska ogräs, en podd med många smarta gäster.

Fram till 9 augusti kan du nominera Årets Pollinatör 2026.

POLLINERASVERIGE.SE

Operation Humlepälsbi i samverkan med:

**STENSHUVUD
NATIONALPARK**

**FORSE
CIDERGÅRD
ÖSTERLEN**

Vi är medlemmar i Biosfär Österlen!